

castell: «Turre *Guilamayna*», en el Penedès, prop de Lavit (doc. de 1190; *Cart. St. Cugat III*, 320). Encara ara es diuen *Guilamany* els propietaris del Mas Guineu que és allí prop. I com a NP ja antic, allí al voltant: *Guilamanno* a. 1093 (*Cart. St. Cugat II*, p. 409); i el veiem usat, tant amb paper de prenom com de patronímic: *Gilaman Ug*, a. 1080, junt amb Susterris (CCandi, *Mi. Hi. Cat.* I, 13); 1128: «Sati Cucuphatis abbas --- tibi Geraldo *Guilamagni* ---» (Hinojosa, *Reg. Señ. Cat.*, p. 140). Aquí tenim, doncs, el compost amb -MANN: WISLAMANN com en ALAMANN, HARIMANN etcètera).

En *E.T.C.* I, 58, trobarem raons per creure que *La Geltrú*, antigament *Guisaltrud*, prové de WISAL-TRUD, format amb el mateix radical que *Wiselgar* (Först., 1624), radical inicial del qual Förstemann troba ben pocs casos. Ara, però, li n'hem afegit 4 més: sens dubte dins el germànic era peculiar del gòtic, i ja se sap que aquesta branca germànica resta ben poc representada en el gran Thesaurus de Förstemann.

¹ Recordo distintament que l'any 1934, en companyia dels germans Arnalot vaig visitar les ruïnes d'un castell, situades dalt d'un promontori que era just damunt la confluència de la Noguera amb l'Escrita, a la dr. d'aquest, si bé encara bastant alt. Però no poguérem aclarir bé com se'n deia; ni si era, com em digné algú, *Estevareny*. Ara bé, CCandi parlant de «Lort» (que sembla ser el *Leort* o *Leorte* que veurem citats en els documents de 893 i 966) figura com a molt pròxim a *Guilareny*, si bé distint (també Abadal hi posa «Llort?» amb interrogant. ² Potser esmenar *recte* en lloc de *rustice* i puntuant al davant.

EL GUILF

Partida del terme de Callosa d'En Sarrià (Marina Val.) (xxxiv, 183.16). Nom anàleg a *Castigaleu*, poble de la Baixa Ribagorça, compost de *Castell* + NP aràbic. En tots dos hi ha ací -b aràbiga: vocalitzada a Rbg., i ací ensordida com en *mostassaç*, o *garrofa* (Steiger, *Contrib.*, 109). Es deu tractar de *Al-gállāb* 'el vencedor' ('el lloc dominant'), arrel *gālb* «vincere» (*RMa*, 150), d'on el NP *gállāb* usual a Aràbia (Hess, 45 43) i a Algèria (*GGAlg.*, 155a).

La Guilella (te. de Barbens), V. *Àguila* i *Filella*

GUILL

Nom de diferents indrets situats sobretot a la Costa Vermella rossellonesa i a la marina empordanesa, tots ells derivats del ll. AQUÏLEUS 'agulló, fibló' (cf. ll. vulgar PETRA AQUÏLEA 'pedra aguda'). Es refereixen a llocs caracteritzats per una espècie de pedra aguda o mineral trencadís, sovint de color blanquinós i de vegades de blau fosc (*DECat IV*, 732a17-55, s. v. *guill*; *DECH III*, 262-63, s. v. *guija*).

L'única menció antiga coneguda de *Guill* com a NL es troba en el Capbreu de Cotlliure de l'any 1292: *al Gil*, nom d'una partida o vinya al terme d'aquesta vila rossellonesa (Rasico, *Toponímia històrica del terme de Cotlliure segons el Capbreu de l'any 1292*, en *Misc. Badia i Margarit*).

Damunt el veïnat del Rimbau (te. de Cotlliure) hi ha un pedregós serrat anomenat *Els Guills Blancs*. A Banyuls de la Marenda JCor. va notar la variant *grill*, deformació de *guill* 'roca silícia' probablement a gent poc arrelada en el país; també al te. d'Argelers hi ha el *Roc* i el *Mas del Grill*, ambdós vora una gran penya blanca. La forma etimològica, en canvi, la trobem a Cervera de la Marenda, on hi ha la *Font del Guill*. Costa avall, ja a l'Empordà, existeix *El Guill*, mena de veral ferruginós a la costa de Roses, entre el rec de la Galera i el Tabal (1964: xlv, 109). Cal remarcar així mateix el derivat *Guillola*, veral i grossa badia, més ampla que la de Jonquet, de la qual és adjacent cap al Nord; i al te. de Port de la Selva hi ha la *Canal Guillosa* (1964; xlv, 122, 198). És possible que es derivin del mateix ètimon *Sargaret de Guill* al te. d'Ibi (Xixona) i *Senieta de Guillet* a Castalla (1963; xxxv, 164, 185). Ph. R.

GUILLA

Bac de Guilla i *Coll de la Guilla*, partides del terme de la Menera (Vallespir) (xxiv, 61.6).

El Guilla, riuet en el terme d'Agullana (Alt Empordà).

HOMÒNIMS, PARÒNIMS I DERIVATS. *Cua de la Guilla*, partida del terme de Sallagosa (Alta Cerdanya) (xxiii, 3.17). Probablement és una deformació popular de *Cova de la Guilla* > *còa* > *cua*.

Serrat de la Guilla, a l'O. del Serrat d'En Vaquer, en el terme de Perpinyà (Rosselló, xxvii, 106.25).

Mas de les Guilles, en el terme de Clarà (Conflent) (xxvi, 137.21).

Les Guilleteres, partida de Portè (Alta Cerdanya) (xxiii, 89.11).

ETIM. Alguns d'aquests noms deuen venir del nom de l'animal, i altres directament del NP femení germànic WISILA o WISILO (Förstemann, 1622), del qual ve el nom de la salvatgina (*DECat IV*, 734b47-735b32). Cal recordar que del nom germànic *Wisila* ve el nom de *Guisla*, muller del comte Guifre I de Cerdanya (*DECat IV*, 734b52-54). J. F. C.

GUILLEUMA, -ES

Font de les Guilleumes, en el terme de Monistrol de Montserrat, en la dreuera que puja al monestir, abans del punt on s'ajunta amb la via del cremallera. Ben conegut també com cognom.

COMPOST: *Rocaguilleuma*, en el te. de Riells de Montseny (xlv, 101).